

Børne Blad

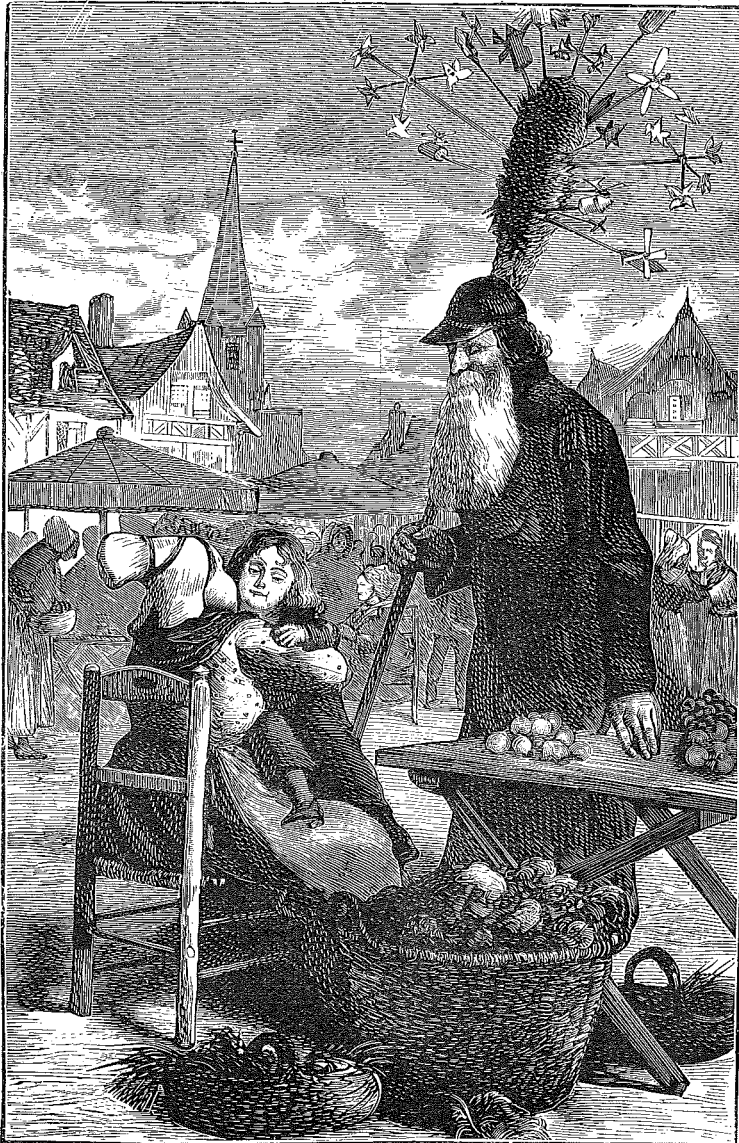

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 10.

10de marts 1895.

21de aarg.

Madam Robert og lille Ella.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflid. I papper til en adresse paa over 5 ekspit. levers det for 40 cents, og over 25 ekspit. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Riende tekste.

Det tredje bud.

I. Befalingen.

ABC-klassen: Det tredje bud.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor, Luthers forklaring og Kol. 3, 16: „Lad Kristi ord ho rigelig blandt eder.“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Jak. 1, 22 (Sp. 94).

Wirk.

Det tredje bud i almindelighed.

Gud har i det nye testamente løst os kristne fra den pligt ved udbortes hvile at holde en bestemt dag i ugen hellig som sabbat (Kol. 2, 16. 17). Men de kristne fejrer søndag og andre helligdage for at have tid og anledning til den fælles gudstjeneste, som Gud har paabudt.

— En søndag uden gudsord og gudstjeneste er ingen søndag.

— „Kom ihu!“ Vi skal paa forhaand indrette os saaledes, at vi ikke bliver hindrede fra at hellige hviledagen.

— „Holde Guds ord høit og i ære, gjerne høre og lære det.“ Dette er kjernen i det tredje bud; thi ved Guds ord helliges dagen og vi selv.

— „Holde Guds ord høit og i ære“, det bør vi overalt; „gjerne høre det“ bør vi i kirken og skolen; „gjerne lære det“ bør vi i hjemmet.

At holde Guds ord høit og i ære.

I det 11te, 12te og 13de aarhundrede, da paven dels havde fordreiet Guds ord, dels forholdt folket det, var det især valdenserne i Piemonts dale, som trodsede selv de største farer for at beholde Guds ord og udbrede det. I grove klæder, med bare spødder drog de trods povens trufter og forskælgelser lig apostlerne omkring i det nordlige Italien for at forkynde det dyrebare evangelium. Ifke sjelden var de handelsmænd, som ved de varer, de salbed, vidste at bane sig vei selv til de fornemme huse. En saadan kjøbmand kom engang til en rig ung

dame og viste hende de fine tøier og kostbare stene, han havde tilsalgs. Hun kjøble en vakker perle af ham og vilde derpaa lade ham gaa. Men den gamle mand ser hende ind i det milde øie og siger alvorlig: „Jeg har endnu en skat, kosteligere end alle jordens goder og herligere end perler og guld. Hviske lykkelige dage vilde ikke oprinde for Dem, hvis De havde den kostelige perle!“ „Vis mig den!“ siger damen; „kan jeg ogsaa faa kjøbt den?“ Da tager han en gammel bog frem, som han har skult under sin grove kappe. „Denne“, siger han, „er mere værd end en kongekrone; vi kalder den Guds ord. Denne skat sælger jeg ikke: jeg skænker den kun bort; den er Deres. Gud være med Dem! Lev vel!“ Han gaar. — Den unge dame læser den gamle mands bog og læser den op igjen; hun kan ikke riibe sig løs fra den. Sandheden kaster sit lys i hendes sjæl, og hun hører endelig Frelserens røst. Ifke længe efter rejser ogsaa hun til de affides dale, hvor valdenserne boede, forfulgte for den Herres Jesu skyld.

Gjerne at høre Guds ord.

(Jesús i templet, Bbh. 55, Anna, Luk. 2, 36 f.)

Et villigt hjerte gjør foden let.

— Man bør ikke foragte lægemidlet, selv om lægen, som rækker det, selv er syg.

— En skomager, som havde en stor familie, gif gjerne og flittig til kirke for at høre Guds ord; derpaa passede han sit arbejde, og det lyktes saa godt for ham, at han blev ganske velstaaende. Ved siden af ham boede en anden skomager, som ligeledes var gift, men ikke havde børn. Denne arbejdede uafslædig, søndag saavel som hverdag, kunde aldrig tage sig tid til at besøge guds-tjenesten. Og dog, trods al slid og slæb, bragte han det aldrig saavidt, at kunde ernære sig ordentlig. Da han nu en dag spurgte sin velhavende nabo, hvorledes han klare sig saa godt, svarte denne: „Kom med mig imorgen, saa skal jeg vise dig“, og tog ham saa næste dag med i kirke. Da sagde den fattige skomager: „Veien til kirken kan jeg finde selv; jeg tænkte, du skulde vise mig veien dtd, hvor man bliver rig.“ Da svarte den anden: „Jeg ved ikke noget andet sted; thi den Herre Kristus stiger: „Søger først Guds rige da hans retfærdighed, saa skal og alle disse ting tillægges eder.“ Dette gif hans fattige nabo til hjerte. Han gif derefter gjerne til kirke og fik erfare sandheden af hint ord; thi han fik et rigeligt udkomme.

— Afvikle gløder slukner, samlede blusser.

Gjerne at lære Guds ord.

(Jesu moder, Bbh. 53, Maria, Luk. 10, 39 ff.)

Naar en familie flittig samles til læsning af Guds ord i sit hjem, da vil ikke uenighed og bitterhed kunne trives i huset. En mand har fortalt følgende som eksempel herpaa: Han var

engang gjest i en familie. Om aftenen lagde han merke til, at to fættene, som boede der i huset, var blevne uenige om et eller andet og var komne i heftig strid. Den øvrige del af aftenen talte de ikke et ord med hverandre. Men da husfaderen tog sin bibel for at læse af den, saa han, at de to fættene mødte hverandre paa halvveien og rask trykkede hverandres hænder mod tegnet paa, at striden var glemt og tilgivet. De kunde ikke samles med familien til bøn og læsning af den hellige skrift, før de var blevne venner igjen. Da dette var skeet, saatte de sig rolig hen og hørte med yndlig andagt paa, hvad der blev læst.

— Hver dag bør for den kristne være en hviledag, paa hvilken hans sjæl hviler i Gud og hans ord.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Ninth Lesson.

THE THIRD COMMANDMENT.

1. *What God therein bids us do.*

ABC Class: The Third Commandment.

Catechism Class: Same as above, Luther's Explanation, and Col. 3. 16: "Let the word of Christ dwell in you richly."

Explanation Class: Same as above, and James 1. 22.—Qu. 94.

SUGGESTIONS.

The third commandment in general.

God has in the New Testament released us Christians from the duty of keeping one day in week holy as a sabbath-day by outward rest.—Col. 2. 16, 17. But we Christians keep Sunday and other holidays, because we must have time and opportunity to gather for the joint worship which God demands of us.

— A Sunday without God's word is no Sunday.

— "Remember the Sabbath-day!" We ought to arrange everything before Sunday in such a manner that we may not be prevented from keeping it holy.

— "We should—deem God's word holy, and willingly hear and learn it." This is the essence of the third commandment. For only by God's word is the day hallowed—and man.

— To "deem God's word holy," is our duty everywhere; "willingly to hear it," is our duty in church and at school; "willingly to learn it," is our duty at home.

— Where this day is best kept, there also the other graces of Christianity are in most healthful exercise and preservation.

— Sunday stands for us at the parting of the ways of which one leads to God, and one to perdition.

Deeming God's word holy.

When once a call was issued for funds, needed for carrying on a certain mission-work, a poor man gave a large sum. Someone who knew of his straitened circumstances tried to restrain him from giving so much. But he said: "Just take it! Everything that I have I owe to the Gospel of Christ: my property on earth and my certain hope of heaven."

Hearing the word of God.

(Jesus in the Temple, B.H. 55; Anna, Luke 2. 36 f.)

When the Apostle John no longer could walk, he let himself be carried to the gatherings of the Christians.

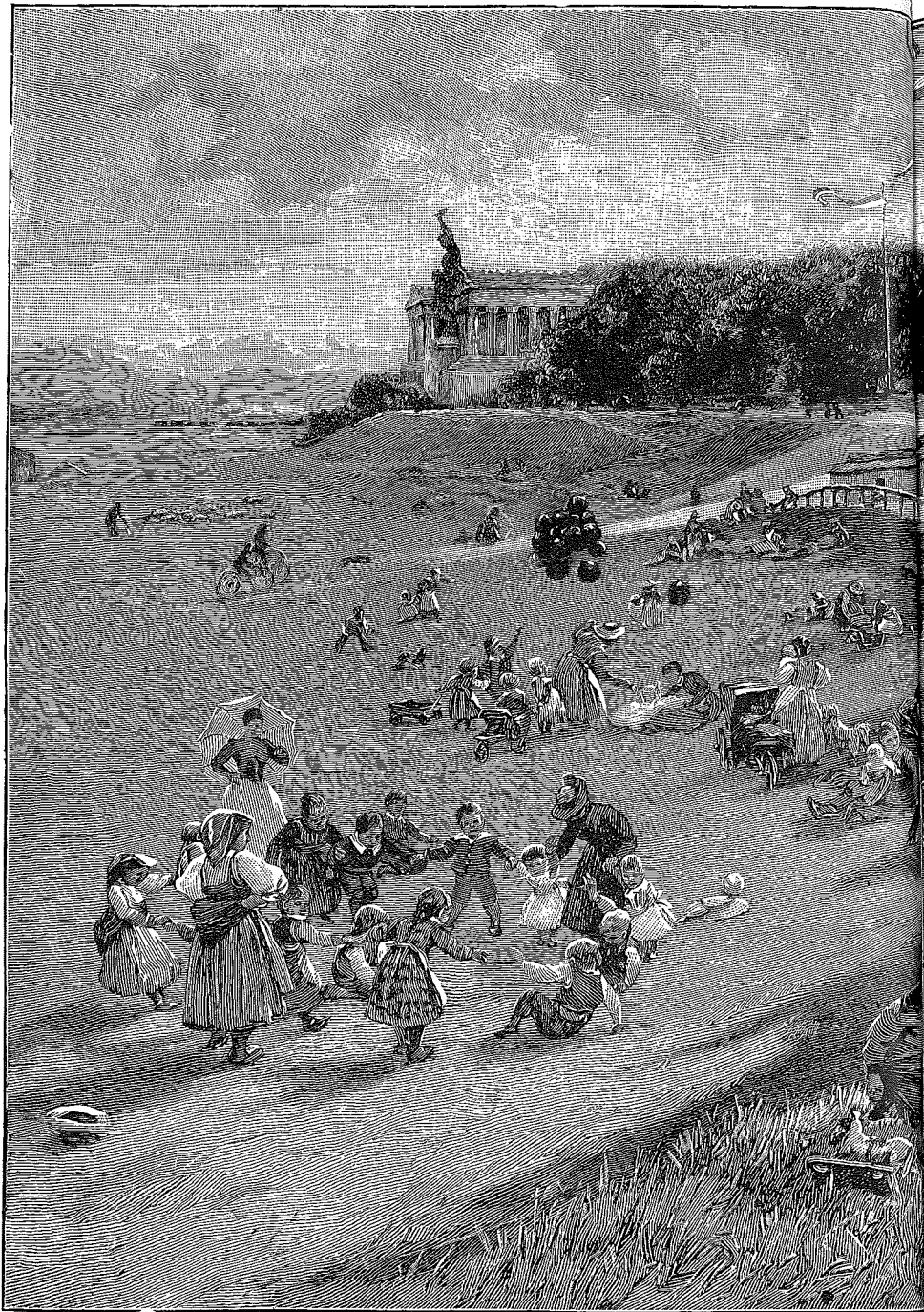
— A man complained that the church was too far away; he had to go fully seven miles, whenever he wanted to attend the services, while it was much easier for the others, who nearly all lived nearer. But his ministers gave him this answer: "I would not be dissatisfied, if I were in your place; for under these circumstances you have a splendid chance to deliver, every Sunday, a sermon seven miles long. To all the people whose houses you must pass on Sunday, your going to church preaches, that the word of God is a great treasure."

— Pastor Harms of Hermannsburg tells this story: "I was acquainted with a man who was so depressed by the cares of this life, that he thought it was necessary to work on Sundays also. He worked hard, but did not pray; had no time for that. And yet, in spite of his incessant labor, he sometimes was almost starving; and he, as well as his wife and children, walked about in ragged clothes. And, worst of all, his cares left him no rest night or day. Then I made the agreement with him, that he every morning and evening should devote some time to family-prayers, that he should not labor on Sundays, but go to church and hear God's word. Whatever he should lose by living up to this agreement, I would pay back to him out of my own pocket. Half a year after we had made this agreement, I asked him how much I had to pay him. The tears came into his eyes as he answered, 'I have had enough, my wife and children likewise. We have all been enabled to get new clothes, and besides I have paid my debts.'"

Learning God's word.

(The mother of Jesus, B. H. 53; Mary, Luke 10. 39 ff.)

A young married couple had become estranged, and discord ruled in their formerly so peaceful home. They had quit having prayers; they felt, that they could not unite in reading the holy word, nor in approaching the throne of grace, as long as their lives were so full of strife. Then grandmother came to visit them, not knowing of the trouble between them. In the evening she took the old Family-Bible down from the shelf, as had been her custom, when the

epladsen.

children were living with her. She was surprised at finding it covered with dust; but, without making any remarks on the fact, she opened the book. She was about to commence reading, when her daughter bursting into tears rushed toward her husband, who sat with head bowed down, and cried, "Let us first make up; then we can hear God's word. Won't you, Otto?" But he had already clasped her in his embrace, and they were reconciled. Then the old grandmother, who had been a silent witness to this scene, with a glad heart read to them one of David's psalms of praise.

Gullis haab.

(Fortsættelse.)

De er saa altfor snild", sagde Gulli, idet hun taknemmelig saa op paa Katie, som forsigtig vaskede hendes hoved med det vellugtende vand. "Det gjør saa godt! Jeg græd ikke, fordi jeg var alene og træt, men fordi jeg ved at se blomsterne kom til at tænke paa, at jeg skulde dø og lægges ned i graven, og da faar jeg aldrig, aldrig mere se nogen blomster."

En gyfen gjennemfor den spæde stikkelse. "Bed De", vedblev hun, "at jeg snart skal dø? Doktoren sagde det. Vilde ikke ogsaa De græde og være forstræffet, hvis De skulde dø?" Og hun saa spørgende paa Katie.

Men i den unge piges vakre øine viste sig intet tegn til frygt; snarere udtrykte de lykke og glæde, idet hun med mild stemme svarte:

"Jeg behøver ikke at frygte for døden, Gulli."

"Hvad mener De? Jeg forstaar Dem ikke."

"Engang frygtede ogsaa jeg for døden, men nu gjør jeg det ikke længere; thi der findes en, som er død for mig."

"En, som er død for Dem?" udbrød Gulli forbauset.

"Ja, det er det! Han har lidt en grusom død, forat jeg skal leve. Han steg ned i den kolde, mørke grav, forat jeg skulde faa leve evig."

"Men hvorfor gjorde han dette for Dem?"

"Jo Gulli", svarte Katie, og hendes øine fyldtes med taarer, "han gjorde det, fordi han elskede mig."

"Hvad har De gjort for ham, siden han elskede Dem saa?"

"Jeg har intet gjort for ham, Gulli.

Jeg har ikke bragt ham andet end sorg og smerte en stor del af mit liv."

"Det var mærkværdigt. Men der findes nok ingen, som vilde bryde sig om at dø for mig, stakkar", tilspøiede Gulli med et dybt suk.

"Jo, Gulli", og Katies ansigt lyfte, "den samme den er ogsaa død for dig. Han forlod sit skjønne, lykkelige hjem, som han havde hos sin fader i himlene, og kom herved for at dø for dig og mig og alle, som vil modtage ham som sin frelser.

"Er det virkelig sandt? Na, fortæl mig derom."

Og Kattie fortalte i simple, barnlige ord den gamle historie om Frelserens Kjærlighed og naade. Taarerne trillede nedover begge kinder, da Katie fortalte om hans forfærdelige lidelse og død.

"Hvor forunderligt, at han har elsket mig saa!" gjentog Gulli gang paa gang, da Katie havde endt sin fortælling.

Siden sang Katie for hende en vakker aandelig sang om det evige livs herlighed, og Gulli lyttede i aandeløs spænding; hun blev saa glad i sangen, at hun havde lært den udenad, da doktoren kom for at hente sin søster.

"Nu, min lille ven", sagde doktoren, "du synes at være gladere idag. Jeg tror, at Katies besøg har gjort dig godt."

"Ja, herre", svarte Gulli, "det er som jeg har levet i et mørkt, mørkt rum hidtil; men efterat Katie har fortalt for mig om, hvorledes Jesus ogsaa er død for mig, er det, som et stort lys skulde have skinnet ned i det mørke rum."

Katie var siden ofte hos Gulli, og hendes besøg var meget kjærkomne for det syge barn. Hun havde altid med sig sin bibel, og Gulli drak i dybe drag af livets vand. Og hun stolede paa sin frelseres Kjærlighed. Hun havde ikke tvilet et øieblik, siden Katie havde fortalt hende om hans død paa korset, og hun kunde ligge i timevis og tænke paa denne Kjærlighed, som syntes hende saa vidunderlig stor. Ofte slog hun hænderne sammen og hvistede, medens taarerne trillede ned ad de blege kinder: "Han døde for mig, han døde for mig."

"Hør du Gulli", sagde Robert en dag, "du taler nu aldrig mere om det lille hus paa landet og om solskinnet og blomsterne. Hvorfor gjør du ikke det?"

Gulli smilte fornøjet og pegte paa en

smal stribe af den blaa himmel, som man kunde se gjennem vinduet, og hviskede: „Et hjem er færdigt til mig, Robbi, — langt borte, der, hvor Jesus er. Det skal blive herligt at faa se ham, Robbi!“

„Vil du virkelig forlade mig, Gulli — mig og far?“ hulkede den stakkars gut. „Jeg troede, at du elskede os for meget dertil!“

Et smertefuldt udtryk for for et øieblik over barnets ansigt; men snart klarnede dette atter.

„Jeg elsker dig, Robbi, og stakkars far faa ubeskrivelig meget; men jeg ved, at I skal komme efter mig. Vil I ikke det, Robbi?“

„Jo, ialfald jeg“, svarte gutten, „jeg kjender nu veien til frelsen. Doktoren har fortalt os derom paa sidste møde, og baade Filip Roberts og jeg blev rent forbaufede, da vi hørte tale om Jesu store kjærlighed til os. Vi syntes, at det var, som om Gud selv havde talt til os og sagt os, at vore fjender var forladte. Vi maatte græde af glæde, Gulli.“

„Jeg ved det, Robbi“, svarte Gulli venlig. „Doktoren har fortalt mig derom. Nu skal du leve for at tjene Jesus. Det er ubeskrivelig skjønt. Men jeg gaar bort for at bære nær Herren i evighed, og du maa ikke sørge over det, Robbi.“

„Men hvorledes skal det gaa stakkars far, Gulli?“ hulkede Robert.

Et tillidsfuldt smil gik over Gullis ansigt. „Jeg har overgivet ham til Jesus. Jeg ved nu, at intet uden Guds magt kan redde ham; kanske jeg ikke faar leve saa længe, at jeg kommer til at se det, men jeg er vis paa, at Herren vil høre mine bønner og redde far.“

8. Blandt blomsterne.

„Åh, hvilken fortryllende morgen!“ sagde Katie, da hun og hendes bror vandrede sammen i sin lille vakre have; denne var solrig og fuld af blomster, skjønt den laa saa nær det store London med al sin røg og taage.

„Ja, det er virkelig en deilig morgen“, svarte doktoren og saa op mod den blaa himmel, hvor nogle hvide smaastjer svømmede i den klare morgenluft. „Men jeg tænker, det vil blive svært barmt idag“, tilføjede han.

De to søffende var netop færdige med at spise frokost og var gaaede ned i haven for at nyde hverandres selskab en stund, før doktoren gik til sit arbejde.

„Hør, kjære bror“, sagde Katie, som netop

fatte nogle blomster i broderens knaphul, „tænk hvor kvaamt og usundt Gulli maa have det paa saadan en varm dag. Hvor jeg skulde ønske, at hun ialfald blot en eneste gang maatte faa tilbringe en deilig solskinsdag i den herlige, friske landluft.“

„Brovo, Katie! Det var et udmærket indfald“, svarte doktoren, som med næsten barnlig iver greb denne tanke.

„Det skulde være værdt at se udtrykket i den stakkars piges ansigt, naar hun første gang i sit liv kommer ud paa landet og faar se hele naturen badet i fuldt sollys. Vi maa vel kunne ordne dette paa en eller anden maade, min lille søster.“

„Mener du virkelig, hvad du siger?“ udbrød Katie og klappede i hænderne af glæde. „Jeg kunde aldrig drømme om, at det var muligt. Men kommer det ikke til at koste for mange penge?“ tilføjede hun og saa urolig op i sin broders ansigt.

„Nu ja, det er sandt, at uden penge kan vi ikke gjøre noget“, sagde doktoren tankefuld, „og for at sige sandheden, min kjære Katie, saa har vi vistnok for øieblikket, hvad vi trænger, naar vi lever tarvelig, men noget overflud har vi ikke.“

„O, min kjære bror, hvor jeg skulde ønske, at du var rig! Du er saa forstandig og god og arbejder saa flittig, og jeg er sikker paa, at du fortjener at være det. Man siger, at du giver bort saamange penge, og af de fattige syge tager du liden betaling og ofte slet ingen, saa man næsten ikke forstaaer, hvorledes du kan klare dig.“

„Bryd dig ikke om det, du, Katie“, svarte doktoren i en munter tone. „Du ved, at Kom ikke blev bygget paa en dag. Vent, til jeg faar nogle rige patienter, saa skal jeg lade dem betale for de fattige ogsaa.“

„Jeg kan ikke lade være undertiden at ønske“, sagde Katie fortrolig, „at naar du er i den rige del af byen, at en greve eller hertug maatte falde overende og komme en liden smule tilstade — ikke meget, forstaaer du —, og at saa du var i nærheden og fulgte med ham hjem og tilfåa ham, indtil han blev frisk, og at han fattede godhed for dig, naar han saa, hvor slink du var, og først og fremst betalte dig med blank guldmønt istedenfor de sølvskillinger, du faar, og siden anbefalede dig til sine venner og bekendte. Da skulde du nok blive rig, skulde du se.“

(Fortsættes.)

Den rømte!

En Koleguts erindringer.

Man kan tænke sig til min fryd, da jeg en dag fik i foræring en hareunge; det var vor melkekone, som havde den yndige lille skabning med i en kurv. Den fik et rødt baand om halsen med en hjelde i og blev madet med deilige kaalblade, kløver og andre gode sager og voksede overmaade hurtig. Den blev saa tam, at den spiste af min haand. Selvfølgelig kunde jeg ikke lade være for mine kamerater paa skolen at prale af mit lille under-dyr, og en dag maatte jeg love at vise den til Rudolf, Lorens og Johan.

Seg tog dem da med mig hen til stalben, hvor haren havde sin bolig.

„Luk døren“, sagde Johan. Seg havde ladet den staa aaben.

„Na, det behøves ikke!“ sagde jeg med stolt tillid til min opdragelseskunst.

Seg raabte paa min lille ven, og den kom snart springende og spiste af det kaalblad, som jeg havde i haanden; men pludselig gik naturen over optugtelsen og som en pil forsvandt den gennem den aabne dør og for derpaa hen gennem nogle haver og videre ud i skoven. Med taarer i øinene stod jeg og saa efter den.

Mine tre venner sagde spottende: „Den kommer nok igjen; den er jo saa tam, at man ikke behøver at lukke dørene efter den.“

Men min kjære hare kom ikke tilbage. Nogle dage senere stod der at læse i byens

avis, at en jæger havde stuet en hare, som havde om halsen et rødt baand med en liden hjelde i. Hjelden fik jeg igjen; jeg hentede den selv hos den grusomme skytter; men af haren var der da intet andet at faa se end nogle afsnagede ben. „Den smagte aldeles nydelig og var saa tyk og fed, at man nok kunde forstaa, at den ikke havde sultet,“ var den daarlige trøst, jægeren gav mig, medens han stod og snurrede sine vældige knebelsbarter.

Opløsning paa gaaden i nr. 8.

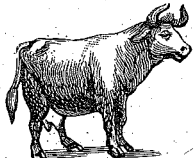
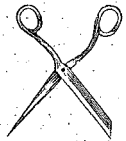
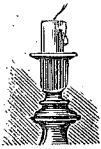

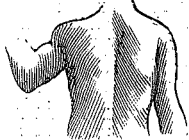
Diamantgaaden:

				H						
				R	O	M				
			M	A	L	T	A			
		M	A	R	M	O	R	A		
	M	I	N	N	E	S	O	T	A	
H	O	L	M	E	S	T	R	A	N	D
	A	L	E	U	T	E	R	N	E	
		S	V	E	R	I	G	E		
			D	R	A	V	E			
				I	N	N				
						D				

Stjulte dyr:

1. Kal, ko, hund.
2. Hare, ren, and
3. Tiur, abe.

Billedgaaede.

1   ter   g 1